

TGM: Az évtized képe

2015 május 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Mit keres az ?rizetbe vett brókercégvezet? a bíboros-érsek mellett? A fölvétel nemcsak azt örökíti meg, ahogyan a Fidesz-KDNP politikai-gazdasági-kulturális birodalma megbukik, hanem ahogy az egész 1989 utáni restaurációs projekt.

Az évtized fényképét a *Népszabadság* hétvégi mellékletének címlapján láttam: a háttérben, ha nem tévedek, arany- és elefántcsont feszület. Alatta két barátságosan mosolygó, egymással szemlátomást rokonszenvez? férfi koccint gyönyör? vörösborral, egyikük: Tarsoly Csaba, az immár világhír? Quaestor brókerház vezet?je, másikuk: Erd? Péter bíboros, esztergomi érsek, a magyarhoni római katolikus egyház feje. (Fotó: MTI, Soós Lajos. Sajtótörténeti, fotótörténeti, egyháztörténeti, b?nüldözés-történeti fölvétel. Szerencsekívánatok Soós Lajosnak.)

Fotó: MTI / Soós Lajos

Nem pusztán a Fidesz–KDNP és politikai-gazdasági-kulturális birodalma, a jobboldali államrend bukik meg itt és most, hanem az egész 1989 utáni restaurációs projekt.

(És a restauráción túl vagy innen: európai konzervatív szisztéma nem képzelhet? az egyház nélkül, bár az egyház nem szükségképpen konzervatív. Noha Magyarországon az egyház nem az evangyéliumi keresztyénség prédikálásáról és megélésér?l ismert, hanem a heteronormatív „családi értékek” er?szakolásáról – Jézusnak nem volt családja, és ez az egész klerikális n?gy?lölet és homofóbia színtiszta pogányság, istentelenség, a Szentlélek elleni b?n –, illetve az én drága református atyámfiai a sujtásos-paszomántos nacionalizmusról, de az egyház ennél sokkal többrét?bb és bonyolultabb. A nem názáreti, de még nem is római szellem?, hanem stájer-délnémet kés?barokk csengetty?stílusú római katolikus egyház is, a maga megejt?en svábos-tótos akcentusával. Az egyház, minden egyház voltaképpen szám?zetésben él Magyarországon, ismeretlenül, a polcra ültetve, de kitagadva. Ahogy Angliában mondták az anglikán egyházról, hogy *„the Conservative Party at prayer”* [bár ez már nem áll], a

honi egyházak a jobboldal fiókszervezeteinek látszanak, akár a dallamos nev? CÖF-CÖKA, bár ez méltánytalan rengeteg lelkésszel, diakónussal, hív?vel szemben, akik nem „olyanok”, csak nagyon csöndesek. A múltnak a szovjet korszak alatti tetszhalálból úgy-ahogy magukhoz tért nemesebb er?it magukkal húzzák a bukásba az ebb?l az arcpirító kormányrendszerb?l él? lóköt?k. A névlegesen keresztyén, de alapjában vallásilag közömbös többség ezt a tragédiát még csak észre se veszi.)

Persze nem úgy bukik a rezsim, ahogyan kellene. Nem a rendszernek magának a jellege került válságba – ne áltassa magát a liberális és a baloldali értelmiség –, hanem a rendszerrel való visszaélés.

Ez a bukás ugyan magával rántja a rendszert magát is, de *nem* a rendszer rendszerjelleg? m?ködését (a sajátosan kelet-európai, tekintélyelv? és sovén, álkonzervatív berendezkedést, a politikai és kulturális pluralizmus fölszámolását, a minden elképzelhet? mértéken fölüli társadalmi igazságtalanságot, egyenl?tlenséget) elégelte meg a magyarországi közvélemény, hanem az államot az illegitim érdekcsoportok kezére juttató korrupciót.

Tekintettel arra, hogy a korrupció nem egyetlen pártcsalád sajátossága – bár a dolog jelenlegi mélysége és szélessége példátlan –, a közvélemény meger?södik abban a már régebbi hitében, hogy a gy?lölt politikai pártok (mint olyanok) a hibásak mindenért, tehát a korrupciót, „a lopást” a képviseleti kormányrendszer (az ún. parlamenti demokrácia) sajátosságának tekinti, ráadásul (tévesen) a szociális problémákért (a szegénységért, a közlekedés-, az egészség- és oktatásügy összeomlásáért stb.) is a korrupciót okolja, vagyis a többpártrendszert, amellyel ezt képzeletében összeköti.

Ez a többpártrendszer? képviseleti „demokrácia” már régen nem áll fönn a maga eredeti és példaszer? („paradigmatikus”) alakjában, úgyhogy a közvélemény úgyszólván csak az eltorzulását ismeri, és ezt érzi a rendszernek magának. Az egyes politikai véleményáramlatokban kifejez?d? világnézeteket népünk már régóta nem tekinti egyébnek, mint az önzés álcájának, a „pártok” szó mellett még az „ideológia” szó számít a leggy?löltebbek egyikének. „Mindenre rátelepszik a politika” – olvassuk negyedóránként az interneten kiváló magyar írástudók tollából, miközben a politika (a közügyekkel való tudatos, szabad, önzetlen, tev?leges foglalkozás) megsz?n?ben van (egy kivétellel, amelyr?l mindjárt). „Politikán” a magyar szellemóriások elsöpr? többsége – összhangban az ún. egyszer? nép malomalji elmélkedéseivel, amelyekr?l valaha Ignotus Pál alkotta meg az „elbugacosodás” kifejezést – az államot zsákmányul ejt? hatalmi/üzleti klikkek er?szakát és a szolgalelk?, elfogult, gy?lölköd? médiapropagandát érti, ez a kicsinyes és sz?kkebl? pesszimizmus pedig önbeteljesít? jóslatként „m?ködik”. Elkésett dolog már ezen keseregni, a fene megette az egészet.

Magyarországon nincs hagyományos értelemben vett politika. (A puszta hatalomgyakorlás, pláne a hatalom törvénytelen használata nem politika.) Csak *mikropolitika* van: a civil társadalom margóján, mindenekel?tt karitatív jelleg?, defenzív, amelynek az ereje a hallgatólagos erkölcsi szemrehányásban rejlik. Kis csoportok próbálják segíteni és képviselni a romákat, a hajléktalanokat, a drogosokat, az alkoholistákat, a melegeket, a migránsokat, a bántalmazott n?ket és gyerekeket, a betegeket, az államfoglyokat, az éhez? öregeket, a fogyatékosokat, a Down-kórosokat, az alternatív m?vészeket – mindazokat, akiket oly sokan szeretnének egyszer?en elpusztítani, de legalább láthatatlanná tenni. És akiket a demokratikus államnak kellene oltalmaznia. És akiket az egyháznak kellene vigasztalnia és fölemelnie. És akiket a baloldalnak illenék föllázítania és méltóságukban fölmagasztalnia. A *mikropolitikák* önzetlen és kispénz?, holtfáradt m?vel?it pedig csak rágalmazzák jobbról – és újabban balról is (mert „nem oldják meg a társadalmi problémákat”, amit nem szabad t?lük várni, ?k el vannak foglalva vele, hogy szerezzenek pár zsák lisztet, némi tüzel?t, üres lakást, gyógyszert, ügyvédet). Ennyi maradt a magyar politikából, negyedszázaddal a demokratikus fordulat (a rendszerváltás) után.

A jótékonyság. Vagy ahogy az ellenség mondja lenéz?en: a jótékonykodás.

Volt itt már tiltakozás – els? blikkre szívvidító, sugárzó és ötletes – minden tücsök és bogár ellen, de a szociális rendszer megszüntetése ellen, a szegényeknek, mindenekel?tt a romáknak a városokból való kiszorítása ellen („dzsentrifikációval” vagy, mint Miskolcon, er?szakkal) nem. A rendszer eszel?s ostobaságaival, kóros rángásaival szemben igen, a rendszerrel szemben nem.

Ez azért lehetséges, mert ebben a kelet-európai kapitalizmusban már minden cs?döt mondott. (A nemzetközi kapitalizmus másutt is a görvelykór, a lépfene és a nyavalyatörés között ingadozik. Az „ellenállás” pedig a *dzsihád* kifinomult, ésszer? és gyöngéden megért? alakját ölti.)

Orbán Viktor, a fátum embere – aki a magyar történelem egyik legnagyobb szerencsétlensége; evvel elismerjük nagyságát, amely teljes egészében, hiánytalanul negatív – éles szemmel ismerte föl, hogy ennek a társadalomnak

befellegzett, és lankadatlan energiával söpörte be a maradékot a maga hatalmi fellegvárába. És ezt is egyre örömtelenebbül, egyre gépiesebben, egyre utálatosabban. Neki is lesz majd lovasszobra, mint azoknak az országrontóknak és nemzetveszt?knek, akiknek szobrot szokott restauráltatni, azoknak, akikr?l azt mondta Ady, hogy „sírjukban is megátkozott gazok”. Megmaradt hívei arra támaszkodnak, hogy akik támadják, azok nála kisebb és butább csirkefogók meg tehetetlen ellenzéki politikusok, arra, hogy ? nagyobb mindezeknél. Igen, nagyobb. S ennyivel ártalmasabb is.

De az ítéletet nem ? hozta meg, ? csak a szemfüles és értelmes ítéletvégrehajtó. Az ítéletet a társadalom hozta meg önmaga fölött, amikor közönyösen hagyta, hogy a hatalmat kivegyék a kezéb?l, és amikor fölmondta a szolidaritást önmagával – avval a részével, amelynek a tiltakozáshoz se lehetett már ereje. A netadó meg a forintosítás meg az autópályadíj meg a korrupció meg a hagyományos úri pimaszság fölháborított sokakat, de a szegények (a „rászorulók”…) ünnepélyes, hivatalos és nyilvános kitaszítása a nemzeti politikai közösségb?l igen keveseket (tisztelet nekik). Az alkotmányosság eltörlésér?l legtöbb honfitársunk nem is hallott, hála – többek között – a médiareformnak. Ám én nem a népet kárhoztatom. A társadalom nyugodt közönnyel szemlélte saját politikai és szociális elpusztítását, mert a polgári demokrácia intézményeit nem tartotta védelemre méltónak – ilyesmi el?fordult már a huszadik században –, mert ezek az intézmények nem védték meg. Hagyta magát megtéveszteni, mert – joggal – valami újra vágyott.

A következ? szemfényvesztés már ott vicsorog a sarkon túl, arra készül befordulni milliónyi magyar polgártársunk. Ha nagyon sokan lesznek, akkor minden még rosszabb lesz, mint most.

Orbán Viktor nagy intelligenciával és lelkiismeretlenséggel ragadta meg az alkalmat, amelyet a társadalom erkölcsi, politikai és szociális fölbomlása kínált. Neve a magyar história legsötétebb lapjaira tartozik. Nagyon lassan és bajosan fog csak megválni a hatalomtól, és addig is rengeteg kárt okoz majd Magyarországnak. Melyik lesz az a nap, nem tudom, de fényesnek indult pályája gyalázatban és köznevetségben végz?dik.

Újjászületést ígért – titok, hogy vajon hitt-e benne, valószín?leg nem –, és nemcsak hanyatlást hozott, hanem megrontott maga körül mindenkit, amint a csaló és az érsek felejthetetlen közös fényképe félreérthetetlenül megmutatja.

Szemben másokkal, én nem gy?lölöm Orbán Viktort. Egy volt közülünk. Jobb is lehetett volna, ha jobb a köztársaság, amelyet – és ezt jól tudta – már nem lehetett megmenteni. „Hát akkor inkább ellopta”, mondaná az ember. De nem. Ami már nincs, azt nem lehet elrabolni.

A szánandó és visszataszító bontási anyagból eltett magának és cimboráinak ezt-azt, tagadhatatlan. De a köztársaság árváin nem kellett volna taposni. Ez nem bocsánatos b?n.

Menthetetlen és gyógyíthatatlan Magyarország. Orbán Viktor nem az orvosa volt, még a bírája se, csak a hóhéra.

Nem vagyunk benne egészen ártatlanok, hogy az lehetett.

A cikk eredetije itt olvasható!

Tamás Gáspár Miklós - www.hvg.hu

Szerkeszt?i megjegyzés:

A *TGM* cikk kapcsán ajánlom megtisztel? figyelmükbe Bayer Zsolt - Mélymagyar cím? m?sorának megtekintését, amelyben *Semjén Zsolt* Miniszterelnök-helyettessel, a KDNP elnökével beszélgetett. Különös figyelemmel a beszélgetés azon részére, amikor a liberálisok, történetesen az SZDSZ kereszténységér?l esett szó.

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló